

„Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni..."
(Ioan 15; 20)

Buciumul

Curierul Partidului Pentru Patrie

Anul VIII
Nr. 9 (89)
iun.-iul. 2003
8 pagini,
4000 lei

"Ne risipim cu dărnicie pentru a fi bătuţi în parte, iată adevăratul aspect al stărilor de fapt! (...) Mai multă bărbăţie, mai mult spirit de jertfă, mai multă solidaritate, mai multă demnitate naţională..." **(D. C. Amzăr)**

Acum ori niciodată !

Mă tot frământă în ultima vreme starea noastră, a acelor dintre tineri care trăim sub geana de speranţă a renaşterii Neamului românesc. Mulţi dintre noi desigur, nu ne cunoaştem, pentru că în această categorie intră toţi acei care simt că existenţa şi desăvârşirea lor ca indivizi e posibilă doar prin efortul de a se înscrie pe linia jertfelor şi înălţărilor neamului său iar prin aceasta se poate aşeza demn în Omenire.

După bucuria Învierii, sunt sigur că vă veţi fi gândit la acele cuvinte care ne întăresc de dincolo de Mormânt: "A Înviat Hristos! Aşa va învia şi dreptatea Neamului Românesc. Dar pentru aceasta se cere ca fii de ai lui să bată drumul pe care a mers Isus..."

Nu pot să cred că suntem puţini cei care nu ne-am lăsat luaţi de valul vremii şi trăim în orizontul altor valori decât cele pe care caută să ni le impună societatea de consum. Nu suntem însă nici majoritari. Unii tineri din generaţia noastră, a căror formaţie UTC se străvede sub prestaţia ambiţioasă de coloratură democratică şi inspiraţie pozitivistă ne consideră demodaţi. La modul superficial, fără a ne plasa în vreo epocă istorică. Ar trebui să caute prea mult, şi, probabil s-ar speria crezându-se în vreo fantastică nuvelă eliadescă. Şi ne-ar privi cu un zâmbet materialist ironic chiar când le-am traduce în limbaj profan un episod iniţiatic al fiului de împărat care şterge de rugină armele din tinereţe ale tatălui său. Tradiţia, depozitul sacru plămădit cu jertfă, garanţia faptului că ceea ce suntem şi ceea ce facem a fost şi va fi, într-o continuă prefacere creatoare, li se pare acestora lucru demodat, neînţeles în fond. ...Acestora însă li se adresează alte reviste.

Adeseori ne pierdem speranţa în faţa aspectelor negative ale societăţii. Ţara aceasta a ajuns o ruină. Valorile morale au fost răsturnate. Învăţământul şi cultura au ajuns cenuşerese. Familia e pe cale să fie distrusă. Presa şi televiziunea se pretează la tot felul de dezinformări şi, în mare parte, este aservită unor interese străine de noi. Peste tot domneşte neorânduiala. Or, tocmai aceste lucruri trebuie să ne facă să strângem rândurile. Atâta vreme cât nu acceptăm răul acesta suntem obligaţi a lupta împotriva lui.

PREZENT !

Adeseori însă credinţa noastră se clatină. Suntem tentaţi să ne facem şi noi "o situaţie" în "ordinea" acestei lumi pe care am vrea s-o schimbăm, măcar pentru copiii copiilor noştri. Această "aranjare" cere însă de cele mai multe ori un compromis. Ca tânăr aproape nu ai voie să-ţi alegi o meserie prost plătită (ca cele din domeniul educaţiei şi culturii), chiar dacă aceasta înseamnă desăvârşirea ta ca individ prin valorificarea aptitudinilor tale creatoare. Şi nu putem spune că ţara vrea moartea noastră, cel puţin spirituală, ci societatea aceasta, căreia nu întâmplător i se spune de consum.

Fapta noastră trebuie să fie un răspuns la toate aceste rele care ne bântuie. Lupta însăşi va fi cea care să ne dea putere. Dar timpul nu mai are însă răbdare ca noi, cei care înţelegem starea în care se află neamul acesta să mai găsim vreme de slăbiciuni, interese personale ori compromisuri.

Ne trebuie însă mai multă disciplină. În primul rând disciplină interioară, pentru a nu ne lăsa consumaţi într-un cerc vicios, de propriile noastre lipsuri accentuate de babilonia socială în care trăim. Iar această disciplinare nu e posibilă atâta vreme cât în colţul sufletului cocolpseşte o slăbiciune care devine păcat. Începutul luptei e tocmai sinceritatea cu noi înşine, pentru că nu vom putea schimba nimic cât singuri nu ne vom schimba. Şi să nu credem că mai e vreme.

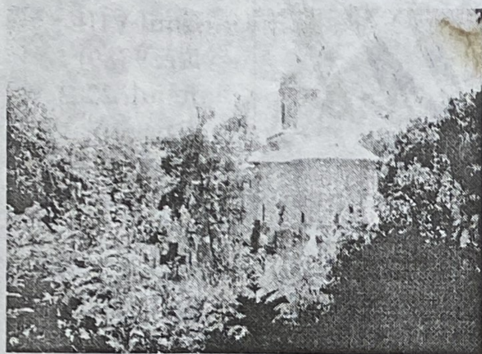
Ne trebuie apoi mai multă dragoste. De fapt aici nu încap jumătăţi de măsură. Ne trebuie dragoste, pur şi simplu. Faţă de ce cărora le datorăm viaţa. A trupului, dar mai cu seamă a spiritului. Faţă de fratele nostru de credinţă şi de ideal. Faţă de cei care s-au jertfit pentru Dreptate şi Adevăr, faţă de cei care au fost şi cei care vor fi. Iar Dragostea se arată prin fapte nu prin vorbe!

Din această dragoste şi înţelegere ne va veni puterea de a ne uni eforturile pe Calea pe care am apucat. Călcându-ne în picioare pentru unitate, căci altfel, nimic nu vom izbândi!

Suntem oare, "noi, cei chemaţi" capabili de aceste jertfe? Suntem noi oare capabili de a rupe din timpul nostru "liber", din timpul intereselor, nevoilor ori comodităţii noastre minutul acela în care să ne întrebăm: "Suntem noi aceştia sau nu suntem? Vom putea noi face un pas alături de cei care cred nelimitat în Învierea Neamului românesc, sau deja au devenit nişte noţiuni desuete care nu-şi mai găsesc ecou în sufletul unui tânăr modern?!"

Pentru că noi, tinerii de azi, care încă nu ne-am aliniat valului, trebuie să ne punem, cu cea mai mare sinceritate întrebarea "A fi sau a nu fi?"

Aşteptăm răspunsul vostru! **Ioana MAZILU**

Ioana MAZILU

"A mai trecut un an prin noi..."

Marile sărbători ale sufletului au darul de a ne reaminti că timpul care ni-i dat fiecăruia din timpul curgător al acestei lumi e pentru a ne împlini sau a ne risipi.

Risipirea înseamnă, pe de o parte, depărtarea de centrul ființei tale, de posibilitățile creatoare pe care Dumnezeu ni le-a dat pentru a ne desăvârși, a recupera ceva din condiția din care omenirea a căzut prin păcat. Pe de altă parte, tot risipire se cheamă înstrăinarea sufletului de ființa neamului în a cărui leagăn de bine și frumos i-a fost dat acelui suflet să se plămădească... Câți tineri entuziaști n-au tresărit în '89 de fiorul unei libertăți necunoscute lor?! Dar, pe când frați ai lor se înălțau prin jertfă, cei rămași, cei mai mulți, n-au ales sau n-au putut alege poarta strâmtă pentru a merge pe Calea Adevărului către Viața adevărată. Au fost presărate în drumul lor ispite, mai cu seamă de frumusețe și bogăție străină, a cărei vrajă i-a făcut să se lepede de tot ce le-ar fi adus aminte de "acasă". Și-au aruncat cu sete ochii spre Apus și spre Orientul îndepărtat, luând de acolo modele pentru un suflet și un trup rătăcind orgolios și trecător între un Adânc de care se lepădau și un Înalt pe care nu-l mai înțelegeau. Dar, între pământul cu oasele strămoșilor și cerul cu rugăciunile lor, au mai rămas puțini, dar destui "pelerini ai adevărului viu" care duc în tăcere crucea unui neam lovit în fibra lui cea mai dreaptă și care vor împlini Înălțarea lui.

De aceea și pentru cei care știu, și pentru cei care nu știu, 24 Iunie e o sărbătoare a sufletului veșnic tânăr, care ne face să ieșim din timpul ce ne macină. Așa putem retrăi împliniri care au rămas încă multora necunoscute. Înaintașii noștri, ale căror cunoștințe dobândite prin rugăciune, jertfă și puritate, știau că la cumpăna verii se adună toate puterile cosmosului. În sate acum se rosteau dorințele cele mai puternice, care erau acelea ale vieții, ale întemeierii unei familii și împlinirii rostului în cadrul neamului. Plantele aveau puterile tămăduitoare cele mai tari. Iar sufletul putea să se aplece să soarbă din puterile neștiute ale cosmosului care vibrează laolaltă cu omul care știe să pună capăt risipirii și bun început împlinirii sale. Și nu întâmplător, vechea sărbătoare a Sânzienelor coincide cu nașterea Sfântului Ioan Botezătorul. De aici încolo, fiecare român care înțelege destinul neamului său poate să pună temei bun, cum spunea un vechi ostaș, sforțării proprii. Gândului și faptei sale.

Nu oricui îi e dat însă să pătrundă tainele acestei sărbători. Spun cei vechi că acei care îndrăznesc să privească jocul ielelor cu suflet necurat or să fie pociți. De fapt se vor vedea așa cum sunt: strâmbi, șchiopi, orbi... Celor care n-au puterea renunțării, celor care nu caută poarta strâmtă și calea largă, iarăși nu li se va dezvălui nimic...

Numai celor care cred în puterile vii, venind din sevele pământului și înaltul cerului, de dincolo de veacuri li se dezvăluie taina Sărbătorii. Și numai aceia ce cred nelimitat pot primi botezul puterilor nelumești și sabia despărțitoare a întunericului de lumină.

CURIERUL FILIALELOR

Suceava. Județul Suceava conduce de la distanță în bătălia reînscrierii Partidului Pentru Patrie, depășind de mult cifra de 1000 de adeziuni. Bucovinenii sunt hotărâți să continue lupta în același ritm. Felicitări camarazi și înainte!

Timiș și Caraș-Severin. Timișoara nu se lasă defel mai prejos. Cu cele peste 900 de semnături, județul Timiș se menține pe locul doi, iar Carașul îl urmează. Camarazi, pe ultima sută de metri dați tot ce aveți mai bun în lupta cu puterile răului ce vor să ne desființeze! Arătați că Banatu-i fruncea ! Din această încercare vom ieși mai putenici!

Balaciu-Ialomița. Și acest an, de Înălțare, numeroși membri ai Partidului Pentru Patrie au participat la comemorarea organizată de FAFDPLA la "Mormântul celor fără de mormânt", de la Balaciu. Situat nu departe de Slobozia și în imediata vecinătate a cetății dacice de pe Piscul Crăsanilor, sub streașina mânăstirii Balaciu, monumentul realizat între 1991-1995 de foștii luptători în Rezistență și urmașii lor, se vrea loc de reculegere pentru toți martirii fără de mormânt și cruce ai neamului, începând de la Burebista, Decebal mergând până la Avram Iancu, Corneliu Zelea Codreanu, Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu și zecilor de mii de morți în închisorile comuniste și în Revoluție (după cum sună apelul la care participanții au răspuns prin: "Prezent!"). S-a remarcat aceeași legătură afectivă între săteni și reprezentanții Rezistenței, ca și în ceilalți ani.

Bacău. Filiala Bacău ne anunță finalizarea lucrărilor de restaurare a troiței martirilor anticomuniști morți în spitalul-penitenciar din Târgu-Ocna, între care și stdentul Valeriu Gafencu, "sfântul închisorilor", cum l-a numit părintele Steindhardt.

Aiud. Reamintim celor ce vor să contribuie financiar ori prin muncă voluntară la ridicarea casei monahale de lângă monumentul martirilor Rezistenței, de la Aiud, că pot trimite fondurile pe adresa: **MITROFAN TRAIAN, Str. Lalelelor 4A-2500 Alba Iulia.**

Dolj. Luptătorii național-creștini din Craiova deștelenesc stepa roșie din Oltenia cu duhul național și creștin al PPP. Nu putem să nu remarcăm activitatea camarazilor Guță și Iovan, dar mai ales a tânărului Făguță Grozăvescu.

Bârlad. *"La Neamț, la Tutova când am învins / Luptă mare am încins !..."* Salutăm inițiativa constituirii unei filiale PPP și la Bârlad. Urăm acestui nucleu de rezistență românească din inima Moldovei să ducă în toate satele și târgurile Tutovei crezul sfânt al înaintașilor noștri.

Teleorman. Deși au pornit mai târziu, teleormănenii din Alexandria, Viișoara și celelalte organizații din județ vor să arate că și în sud, la Dunăre, mai există români verzi. De-aia fac într-o săptămână cât alții într-o lună. Camarazi, fiți demni urmași ai strămoșilor care-au frânt trufia semilunii în pădurile Deli-Ormanului! Să frângem și acest abuz al bandiților, prin reînscrierea PPP!

Fratele Dumitru Rădulescu se află în fruntea clasamentului la București cu peste 300 de adeziuni realizate în mai puțin de două luni. Modest, cum îl știm, s-a angajat să realizeze până la depunerea listelor 1000 de semnături. Succes, frate Rădulescu!

Olt. Evidențiem frumoasa activitate a fratelui Victor Bobică în fieful roșu de pe malul Oltului, ca și rezultatele frumoase obținute la Corabia în campania pentru reînscrierea a Partidului.

COMUNICAT

Avem adânca satisfacție de a constata că o sumă dintre membrii Fundației „Prof. George Manu" s-au înscris pe listele Partidului „Pentru Patrie", în urma primului nostru apel. Îi îndemnăm și pe cei ce nu s-au înscris încă, să-și dea adeziunea cât mai curând, în orice caz înainte de 31 mai a.c.. Formațiune politică întemeiată pe coordonatele creș-tine și naționale, aportul ei la re-dresarea vieții publice românești fiind pozitiv, sprijinul nostru este total.

Președintele Fundației „Prof. George Manu",

Mircea NICOLAU

Organizația București a Partidului Pentru Patrie este alături de întristata familie și de filiala Teleorman la dureroasa despărțire de cel care a fost și va fi pentru noi Părintele Mihai LUPU.

Spirit pe cât de religios pe atât de practic, bun organizator și excelent colaborator cu tinerii, cu care a lucrat asemenea unuia de-al lor, Părintele Lupu reprezintă după 1990 pentru PPP piatra unghiulară a crezului nostru pe plaiurile Teleormanului. Rod al muncii lui sfinte pentru cauza românismului și ortodoxiei lângă Dunăre rămân tinerii curați pe care îi lasă la conducerea organizației.

Dormi în pace, Părinte Mihai. Vei fi mereu între noi, până la marea revedere!

SALVAȚI ROȘIA MONTANĂ !

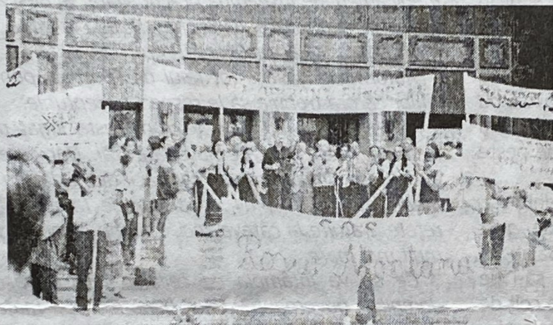
Moții la București

**_Munții noștri aur poartă /
Noi cerșim din poartă-n poartă..."_**

Au venit să-și ceară dreptate la porțile stăpânirii, ca pe vremuri, Avram Iancu... De ce s-o fi hotărând de atâtea veacuri soarta acestor oameni de către "sus-ul" acestei lumi și nu de Sus, căci au fost dăruiți cu bogăție și frumusețe, și tocmai aceasta face ca asupra lor să năimească pofte străine care nu-i lasă să fie!

Au venit demn și frumos, cu probele în straiță, ca să le arate și fraților lor de peste munți cum stau lucrurile acolo la ei: ce pun ei în balanța vieții în timp ce guvernările și vânzătorii pun în cealaltă moarte și umilință. Cu sufletul greu de lupta încrâncenată dusă de atâta amar de vreme, cu vorbe deschise în care nu poți bănui măcar diplomația la care-i îndeamnă vremurile.

Statuia lui Caragiale privea de partea cealaltă a pieței valurile de bucureșteni amestecați cu interesele și viața lor pestriță de zi cu zi... Dincoace erau moții lui Avram Iancu, la fel de dârji ca atunci, ca un aer proaspăt peste "aerul stricat din case" care ar trebui curățit... Au venit cum au putut, lăsându-și munca aspră lovită de dorul străin de arginți... În această lume care-și vinde sufletul pe acești arginți, lume care mișuna indiferentă, moții au adus freamătul viu al izvorului proaspăt de viață românească... Ei, atât de năpăstuiți, poate mai mult decât toți, pentru aurul lor subteran, dar purtând în suflete aurul adevărat, de care nici o poftă nu-i va putea despuia...

Luni 16.04.2003. Moții au coborât din munții lor în Piața Universității din București.

Au venit să ne spună că-și pierd copiii, amăgiți nu de febra aurului ci a ...arginților. Au venit să ne deschidă ochii tuturor că, dacă vom sta cu mâinile în sân, la un moment dat toți ne vom pierde copiii și, prea bătrâni pentru a o lua de la capăt, ne vom stinge alungați de ceea ce n-am putut crește ferit de otrăvurile acestei lumi și acestor vremi.

Valurile de bucureșteni tălăzuiau pe străzi priviți de sus, din piața Teatrului de veșnicul și întristatul Caragiale, la o zi după ce s-a "sărbătorit" moartea lui Eminescu ... Parcă ieri, parcă acum.

Pe moții aceștia, de azi și de totdeauna nu-i ating însă nici interesele de moment ale unor platforme electorale, nici vorbele mari, nici cameleonismul politic. De partea lor stă toată floarea intelectualității adevărate, nu a aceleia care-și vinde creierul și sufletul pe măriri.

Ei au venit să le spună și fraților lor din câmpie, unde bat atâtea vânturi care au ajuns să-i răvășească și pe ei, că acolo, lipiți de stâncile lor aspre, sub ochiul lui Dumnezeu, vor sta drepți până la capăt, spunându-le hotărât și dârz tuturor vânzătorilor pe arginți :

"Nu plecăm!"

Reporter
I. M.

Tinere românce din Apuseni, apărându-și pământul, sănătatea lor și a copiilor lor.

FOTO: Ioana Mazilu

Adrian VELEA
(Bârlad)

Anunț și invitație

Anunțăm pe această cale înființarea la Bârlad a unui mic, dar inimos grup de educație și studiu politic național creștin. Național creștin pentru că membrii acestui grup sunt în același timp și membri ai partidului "Pentru Patrie", a cărui linie ideologică este trasată de crezul național și creștin. Nu ar fi mare lucru înființarea acestui grup, dar vrem să dovedim prin aceasta că și în inima Moldovei, fief al "stângii", renasc și oameni animați de atitudini naționale și creștine adevărate. Suntem tineri, suntem conștienți că vom fi atacați și huliți de cei ce mai au încă atitudini comuniste, dar nu vom abdica de la principiile înaintașilor noștri. Așa cum se știe, a fi naționalist în România este tot una cu a te așeza pe un pisc în bătaia tuturor furtunilor urii și a trăsnetelor răzbunării. Vrem să încurajăm pe cei tineri, care nu îndrăznesc încă să intre în luptă, dându-le exemplul nostru. Îndrumați în această luptă de camarazii mai vârstnici, noi tinerii vom încerca să ne unim forțele, pentru a face din această țară o țară în care să reînvie dreptatea pentru cei mulți, o țară cu adevărat creștină, din care să dispară cei ce au instaurat dictatura banului și a bunului plac. Să avem în minte cele spuse de Domnul nostru Iisus Hristos:

"Nu vă temeți de ceea ce veți face sau veți grăi, căci are grijă de aceasta Tatăl vostru din Ceruri".

Aurelian GUȚĂ
(Craiova)

Salcâmii

**_Cu rădăcini adânci înfipte-n lut,
Suntem salcâmi cu lemnul greu și tare;
Cu fruntea crengilor privim spre soare.
Acel ce ne-a născut, murind a vrut
Să fim salcâmi și să fim țării scut._**

**_Suntem salcâmi și creștem pe oriunde:
Pe râpi adânci, pe grui și pe podzol,
Pe sufletul și trupul țării gol,
Pe rariști sărăcite de osânde.
Suntem salcâmi și creștem pe oriunde._**

**_Noi creștem repede, ca o furtună.
Călăii s-au temut de-atât elan...
Cât se ridică bradul într-un an,
Noi creștem, vijelie, într-o lună.
Ne-a vrut puternici țarina străbună._**

**_Deși ne adăpăm mereu cu fiere,
Nici un copac nu are flori ca noi.
Se strâng albine vesele în roi
Și iau nectarul să-l prefacă-n miere.
Suntem salcâmi, suntem numai putere._**

**_Noi nu voim pe nimeni să-nspinăm,
Dar sunt dușmani ce ne lovesc de moarte,
Menindu.ne prigoanele drept soarte.
Iar ghimpii ne-au fost dați să ne-apărăm.
Suntem salcâmi, răbdăm și rezistăm..._**

**_Un dor aprins către destin ne mână
Și, unde unul a căzut rănit,
O mie de lăstari au răsărit.
Suntem salcâmi și creștem din țărână,
Codri de crez și datină română._**

Nu este om care să nu vadă că ţara asta a ajuns o ruină. Ruină satele şi oraşele, ruină pădurile jefuite şi ogoarele părăsite, ruină şcoala şi gospodăria ţăranului. Şi peste toată această societate ruinată economic şi moral, palate şi firme pălmuiesc sărăcia românului de rând. Bogaţii de azi sunt "tovarăşii" dinainte de 1989 sau copiii lor. Cei care şi-au făcut din politică sursă de profit şi privilegii. Împotriva acestora, împotriva îmbogăţirii prin furt din avutul public, împotriva corupţiei, sărăciei şi imoralităţii am ridicat un steag. Pentru dreptate socială, credinţă în Dumnezeu, ordine, muncă şi renaşterea naţională! Pentru pedepsirea celor vinovaţi de dezastrul ţării! **PENTRU PATRIE !**

Adrian LUPESCU
(Brăila)

Ce pune brăileanul pe masă

Fiecare om munceşte pentru a-şi întreţine existenţa. Rodul acestei activităţi, mai mult sau mai puţin eficiente, este în primul rând ce reuşeşte să pună el zilnic, pe masă. Nu vorbim despre cazurile fericite sau nefaste, ci de imensa majoritate a românilor , peste 80%, precum şi a noastră a brăilenilor, trăitori ai acestei ţări. Nu vom discuta nici dacă potentaţii vremii se întreabă dacă efortul nostru zilnic este răsplătit cu o felie de pâine în plus. Aceasta este altă problemă.

În orice caz brăileanul pune azi pe masă, de mâncare, ce găseşte şi mai ales, ce-i permite punga, dar involuntar face o comparaţie cu ce a pus ieri şi se întreabă, îngrijorat, ce va pune mâine.

Aici începe marele semn de întrebare. Produsele oferite sunt în continuă transformare, diversificare, de calitatea lor ocupându-se experţii doamnei Rovana Plumb. De preţul de cost au grijă întreprinzătorii (producătorii), iar de plătit noi toţi. Dar problema specială este alta : majoritatea alimentelor de pe masa noastră nu mai sunt produsul hinterlandului brăilean. Ele provin din alte părţi ale ţării, cu ce costuri se simte imediat, şi lucru mai trist, de peste hotare.

Pâinea nu mai este de la defunctul DEMOPAN, ci de la *n* producători cu E-uri mai mult sau mai puţin nocive, de gust discutabil. Până şi banalele foi de plăcintă se produc la Galaţi, la Constanţa sau în Bulgaria. Lactatele nu mai sunt ale – să-i fie ţărâna uşoară – BRAILACT, ci a fermierilor , vândut în orice colţ de piaţă fără densimetru, sau al firmelor cu etichete frumos colorate, pe bani mulţi. Carnea, pe lângă aceea a particularilor, nu mai vine de la abatorul de prin IANCA ci de la Galaţi, Slobozia sau SUA, iar peştele, hrana săracului, nu vine de la VERMATA ci din Tulcea, în timp ce mândra flotă cu POLAR în frunte s-a tăiat ca fier vechi în Turcia. Nici la legume nu stăm prea bine, în afara unor produse locale, toţi revând cartofi din Covasna, morcovi din Turcia, ţelină din Olanda, în timp ce ZAGNA VĂDENI ce exporta conserve de mazăre fină în Franţa, zace ruginit. Până şi zahărul îl aduce de la Buzău, Roman sau Giurgiu în timp ce în colosul de la IANCA a crescut iarba!

Să nu fiu înţeles greşit, nu pledez pentru învierea morţilor. Ar costa enorm de multe milioane de $. Dar hibele de ordin tehnic sau tehnologic se puteau remedia. Mai prost stăm cu hibele oamenilor: prostia, indolenţa, dar mai ales hoţia = cupiditatea, au distrus potenţialul producţiei noastre alimentare. De acolo porneşte totul. Restul, vine de la sine. Astăzi se produc multe şi în Brăila. Cu ce costuri însă, nimeni nu spune. Patronii acoperă din preţurile de vânzare, buzunarul nostru cheltuielile. Când nu mai pot dau faliment şi se apucă de comerţ de tarabă. Nu am citit nici o statistică privitoare la domeniul de activitate al nostru, al brăilenilor. Şi când te gândeşti că ne uităm cu jind la cei 11% din agricultura ţărilor dezvoltate necesar domeniului agricol şi alimentar. Iar despre irosirea bunurilor naţionale "strategice" ce să mai vorbim, când preferăm arderea gazului metan în 100 de cuptoare de 300 t pâine/zi în locul unuia de 10 000 t. Natural, totul depinde de contextul social şi economic. Economia de piaţă are legile ei dure. Noi îi spunem uneori în glumă, economie de viaţă. Este foarte uşor să aduci ţelină din Olanda cu 35 000 lei/kg, dar probabil puţini şi-au propus să producă ei, de o calitate egală, la 25 000 lei/kg. Altele ar fi produsele pe care brăileanul le-ar pune pe masă şi cât ar da pe ele. Adică s-ar rezolva şi problema câte felii de pâine ar mânca în plus. Judeţul Brăila era altădată un grânar ce rivaliza cu grâul franţuzesc de patiserie, iar la bursa de cereale din port, unde astăzi este NAVLOMAR se stabilea preţul grâului în Europa, în timp ce docherii, cei ce încărcau vapoarele cu grâu, la sfârşit de săptămână plecau cu trăsurile acasă. Nu spun eu, ci Panait Istrati în romanele sale autobiografice.

Opriţi batjocura !

Primul capăt de acuzare în procesul lui Ceauşescu a fost genocidul. Chiar dacă cifra morţilor Revoluţiei a fost exagerată, pe conştiinţa lui apăsau vieţile celor morţi din lipsă de medicamente, hrană şi căldură.

Guvernul Năstase este într-o situaţie delicată. Economic, România e la pământ. Firesc, ţinând cont de corupţia generalizată şi de modul incompetent cum a fost administrată ţara.

Dar încercarea guvernanţilor de a acoperi "găurile" cauzate de economia subterană, corupţia şi luxul demnitarilor, prin privarea de medicamente a pensionarilor echivalează cu crima. Fiindcă pentru aceşti oameni, medicamentele înseamnă practic viaţă. Şi deşi au dreptul la compensarea ori gratuitatea reţetelor (prin însăşi plata o viaţă a asigurărilor sociale), statul nu-şi onorează această îndatorire.

Autorităţile găsesc tot felul de "portiţe" pentru a micşora numărul oropsiţilor cărora trebuie să le respecte drepturile.

Un exemplu: un bolnav cronic este legat permanent şi pe viaţă de un tratament fără de care nu poate trăi. Dar ca el mai sunt sute, poate mii în acel judeţ. Oricum, multe farmacii din judeţ nu mai dau compensat anumite medicamente. În plus, medicilor de familie li s-a restricţionat numărul de reţete gratuite la câteva zeci. În timp ce numărul pacienţilor fiecărui medic e mult mai mare.

Ce se va întâmpla cu ceilalţi, care depăşesc într-o lună, acest prag, domnilor guvernanţi? Căci bani nu au, majoritatea fiind pensionari. Să înţelegem că aceştia sunt condamnaţi să moară? Domnule Năstase şi doamnă Bartoşi, cine are dreptul pe acest pământ să hotărască cine trebuie să trăiască şi cine să moară?

Ba, unele medicamente din import au fost scoase de pe listele de compensare, fiind înlocuite cu produse româneşti. Mai ieftine dar şi mai puţin eficiente...

Iar noi privim neputincioşi cum părinţii şi bunicii noştri se sting zi de zi, fără a-i putea ajuta cu ceva.

Aflaţi, domnilor pesedişti, că atunci când părinţii noştri vor începe să moară din vina sistemului falimentar al dvs., v-aţi semnat pedeapsa!

*Nu, nu vă gândiţi la răzbunări ieftine de oameni josnici. Dar vin alegerile. Şi tineretul reprezintă astăzi un procent mai semnificativ decât în 1996 şi 2000. Iar în ţara asta există **legi** în faţa cărora e normal să răspundeţi şi dvs. dacă sunteţi vinovaţi. Veţi plăti, **în faţa legilor ţării**, pentru morţii dragi ai fiecăruia din noi, domnilor guvernanţi! Iar când în România vor fi instaurate cu adevărat **legalitatea**, **statul de drept** şi **respectul pentru drepturile omului**, atunci, vorba poetului: "hristoşi să fiţi, nu veţi scăpa/ nici în mormânt!"*

Mihai MAZILU

Dragi cititori,

Buciumul lansează concursul „GAZETARI FĂRĂ VOIE", destinat elevilor, studenţilor, tuturor tinerilor care văd realităţile din societatea românească. Observi nedreptăţi în economie, cultură, politică, învăţământ etc.? Poţi propune soluţii? Cunoşti problemele tineretului românesc? Acum îţi poţi spune cuvântul! Neamul românesc are nevoie de atitudinea ta! Buciumul îţi stă la dispoziţie! Pune mâna pe pix şi scrie pe adresa redacţiei! Câştigătorii vor primi premii în cărţi, casete sau alte materiale. Suntem în luptă şi nu avem voie să stăm. Toţi suntem „gazetari fără voie", în slujba Neamului. Succes !

Sorin ANDREI
(Alexandria)

Parintele Mihai LUPU PREZENT !

Mă numesc Sorin ANDREI, am 37 de ani, locuiesc in municipiul Alexandria şi sunt preşedintele filialei Teleorman a Partidului "Pentru Patrie".

Incepînd cu anul 1996, Dumnezeu mi-a oferit şansa de a cunoaşte marile personalităţi ale rezistenţei anticomuniste româneşti, angrenate mai mult sau mai puţin politic, în general în cadrul partidului mai sus menţionat.

Pentru mine, dar şi pentru alţi tineri teleormăneni, aceste persoane, deţinătoare a unei imense cantităţi de moralitate, dârzenie şi demnitate naţională, reprezintă adevărate stele călăuzitoare, datorită unor motive pe care n-am să le amintesc acum şi aici. Poate cu altă ocazie.

Problema este că aceste stele se sting, şi se sting cu o periodicitate prea mare.

S-a stins unul dintre cei mai dârji români, un etalon al suferinţei la care au fost supuşi naţionaliştii români de către comuniştii iudeo-sovietici, un teleormănean la origine, Constantin Aurel DRAGODAN, zis MAGISTRUL.

S-a stins un alt teleormănean, prin adopţie de data aceasta (căsătorit in comuna Purani, jud. Teleorman), deasemenea un etalon al rezistenţei la supliciile oferite cu atîta "generozitate" de comuniştii vremii, Dumitru CRISTEA, omul care a salvat de la pieire poeziile altui mare martir român, Radu GYR, şi care el însuşi a devenit un foarte prolific poet al universului concentraţionar comunist.

In data de 03. Iunie a.c, s-a stins şi cel de-al treilea mare naţionalist teleormănean, Preotul Mihai LUPU, fost consilier judeţean din partea partidului "Pentru Patrie", fost Preşedinte al aceluiaşi partid pe filiala Teleorman şi ulterior Preşedinte de onoare, şi membru în Senatul aceluiaşi partid. Preotul Mihai LUPU se trăgea dintr-o familie de naţionalişti români. Tatăl său, Apostol LUPU, a deţinut funcţia de vice-primar al municipiului Alexandria în perioada guvernării legionare, dând dovadă de mare generozitate şi de mult discernămînt, astfel încât, contrar tuturor părerilor răuvoitorilor, în momentele grele prin care au trecut puţinii evrei alexandreni, singurul sprijin al acestora, venit din partea autorităţilor, a fost proteţia oferită de legionarul Apostol LUPU.

Aceste superbe calităţi morale, le-a moştenit şi Preotul Mihai, fapt care l-a făcut să polarizeze în jurul său o sumedenie de tineri discipoli, dar şi mai maturi prieteni şi colaboratori. Părintele Lupu, a trecut şi dînsul prin lagărele comuniste, nefiind însă supus la suplicii de genul celor pe care le-au întîmpinat alţi martiri români.

Din punctul acesta de vedere, Dumnezeu i-a oferit o mai mare protectie dar, a plătit cu vârf şi îndesat, în cei peste 20 de ani de slujbă în ţinuturile Ardealului, perioadă în care era preot şi trebuia să slujească, concomitent, la trei biserici, aflate la distanţe una de alta de câte 17-18 Km, iar preotul trebuia să-şi îndeplinească sarcinile perfect, pentru a nu i se putea imputa absolut nimic din partea autorităţilor comuniste, care, de-abia aşteptau o cât de mică gafă, care le-ar fi dat dreptul "luptătorilor pentru pace şi umaniştilor comunişti" să-l dezonoreze şi să-l arunce în spatele gratiilor pe slujitorul Domnului.

După pensionare s-a întors acasă, la Alexandria, continuându-şi activitatea de preot, slujind la absolut toate bisericile din oraş si transformându-se, încet dar sigur, într-un lider de opinie al tagmei preoţeşti.

Bineînţeles că a fost luat în vizor de către securitatea locală imediat după ce s-a stabilit la "noul" domiciliu. Din repetatele invitaţii venite de la securitatea alexăndreană, invitaţii cărora trebuia să le dea curs, a ieşit uneori mai bine, alteori mai şifonat, dar niciodată nu a catadicsit să colaboreze în vreun fel cu aceştia.

Nu acestea au fost însă atu-urile preotului Lupu. Au fost indivizi care se pot "lăuda" cu acte de mare bravură în sensul rezistenţei în faţa securităţii comuniste, iar cei doi teleormăneni pomeniţi aici şi trecuţi în nefiinţă înaintea Părintelui, sunt unii dintre aceştia.

Părintele Lupu a avut însă alte merite, şi poate că acestea sunt în strânsă legătură cu natura meseriei sale. După evenimentele din '89, spre exemplu, LUPU Mihai reuşeşte să injghebeze, la nivelul Alexandriei, un grup format din tineri luptători naţionalişti, astfel încât, cu ajutorul acestora, dar şi cu foarte consistentul aport al D-lui Petre VIŞAN şi al familiei acestuia (un alt erou local al rezistenţei anti-comuniste, unul dintre indivizii care au refuzat absolut si cu orice risc vreo eventuală colaborare cu securitatea), reuşeşte să obţină un loc de consilier judeţean pe listele Partidului "Pentru Patrie" şi reuşeşte să înrădăcineze o filială judeţeana a aceluiaşi partid, nu de puţine ori lăudată la nivel central. Pe lângă aceasta susţinută activitate organizatorică, Părintele Lupu reuşeşte să facă adevărate minuni, in sensul de formator de caractere din rândurile tinerilor care gravitau în jurul său.

Subsemnatul, mă consider unul din cei la a căror formare morală şi spirituală, Parintele Lupu şi-a adus un foarte mare aport.

Acesta este, după părerea mea, meritul cel mai mare, atu-ul nr.1 al Preotului LUPU Mihai: faptul că a reuşit să rupă, din ignoranţa social-comunistă în care ne bălăceam, câţiva tineri care, nu ştiu daca vom reuşi să-i călcăm pe urme dar, care în mod sigur vom încerca, călăuziţi de spiritul Părintelui prezent în permanenţă printre noi, şi ne-uitând nicicând prea-motivanta zicală: "vai de elevul care nu-şi întrece profesorul".

Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Simion GIURGECA
(Timişoara)

Aqua Forte

Românii s-au deşteptat din somnul cel de moarte dar nu s-au sculat încă din pat.

Sufletul pur nu simte durerile trupului.

Ochiul lui Dumnezeu şi ochiul conştiinţei nu ne părăseşte niciodată.

Cine îşi părăseşte ţara înseamnă că nu poate muri pentru ea.

Ca să rodească sămânţa trebuie să moară.

Caracterul parvenitului oscilează după interes.

Înţelepciunea ca şi răbdarea nu este niciodată agresivă.

Diplomaţia e târguială.

În dictatură libertatea e un ideal, în democraţie devine o relicvă demagogică.

Jertfele nu se cer înapoi.

Un popor dezbinat e totdeauna sărac.

Viaţa este urcuş către eternitate.

Lumina se stinge, dar nu moare niciodată.

Invidia e forma pasivă a urii, agresiunea forma ei activă.

Politicienii nu văd sudoarea săracului.

Onoarea valorează mai mult decât succesul nemeritat.

Suferinţa întăreşte credinţa, nepăsarea o diminuează.

Necinstitul nu simte dispreţul înşelatului.

Există două feluri de hoţi: unii care fură şi alţii care iau.

Când simte răutatea omului, câinele îl latră şi pe stradă.

O binefacere mică făcută la timp devine mare şi feroce pentru cel care are nevoie de ea.

Emil COCIŞ

Din Ardealul său drag, primim neaşteptata veste a trecerii la cele veşnice a fratelui nostru Emil COCIŞ. Neaşteptată pentru că de curând fusese oaspete la Sediul Central din Bucureşti, într-ua din peregrinările pentru ajutorarea Casei monahale de la Aiud, al cărei suflet a fost până ce a închis ochii.

Camarade Emil COCIŞ, fie ca Domnul să răsplătească sufletul tău blând, chinuit şi însetat de dreptate, cu odihna şi pacea grădinilor Lui. Iar tu sāţi găseşti odihna lângă morţii noştri dragi, pe care niciodată nu I-ai trădat.

Şi trebuiau să poarte un nume...

"(...) Irod (...) trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Bethleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai în jos, după timpul pe care îl aflase de la magi. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul: <<Glas în Roma s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu vroieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt.>>" (Matei 2:16-18)

Am avut ocazia, graţie tehnicii medicale moderne, să văd cum bate inima unui copil, cum îşi mişcă mânuţele, în acea lume care nu-i lumea asta, dar nici cealaltă. O lume care e numai a lor, a celor care sunt, dar sunt nenăscuţi. Aceeaşi tehnică modernă afirmă orgolios că până la o anumită vârstă grăunţele acela de viaţă "nu simte". Nu simte adică atunci când e smuls şi strivit, aruncat din locul acela cald care-i devine sicriu, nu punte către viaţă.

De atâtea ori suntem slabi în faţa lumii care nu ne iubeşte, dar în care noi suntem datori să găsim dragostea şi s-o dăruim. Căci până la urmă moartea, dată ca pedeapsă pentru cădere, poate fi învinsă. Prin **dragoste**. Care a început cu iubirea lui Dumnezeu pentru noi, încât şi-a dat unicul său Fiu să fie răstignit pentru păcatele noastre, făcând posibilă Învierea. Către aceasta, către mângâierea Duhului Sfânt şi Înviere se îndreaptă acel suflet trimis de Dumnezeu la întâlnirea dintre un bărbat şi o femeie. Chiar dacă aceasta se întâmplă de multe ori, mai cu seamă în ziua de azi, din patimă, din interes, din prostie, şi mai rar din dragoste adevărată, Dumnezeu dă fiecăruia această şansă, trimiţând un suflet fără păcat... Încă o şansă oferită omenirii în marea lui iubire...

A devenit un subiect aproape banal ca o femeie să vorbească despre avorturile pe care le-a făcut. Nu e vorba de un suflet, de o viaţă, ci despre o faptă "normală" într-o societate aşa-zis civilizată. O societate "emancipată" în care pentru unii a avea un copil (cel mult!) e un subiect îndelungat de gândire şi obiectul unei planificări căreia deseori îi cad victimă sufletele care nu corespund cu diversele socoteli ale părinţilor angrenaţi în mecanismele acestei societăţi. Pentru alţii, care nu au reuşit să-şi dezvolte o "afacere", e aproape o imposibilitate. Poate multe femei sunt silite să facă această faptă... Desigur multe trăiesc o adevărată dramă (Nu la aceasta s-au gândit guvernanţii noştri, a căror grijă faţă de copiii ţării o cunoaştem cu toţii, când au propus acordarea de consiliere psihologică femeilor care vor să facă un avort). Cu puţin efort din partea tuturor, într-o ţară pe care Dumnezeu o binecuvântase cu bogăţii râvnite de atâtea neamuri ale pământului, ar fi putut trăi toţi acei copii ucişi!

Până la urmă însă, lanţul se strânge în jurul aceleiaşi probleme: educaţia. Care începe într-o familie pe cale de a fi distrusă. A întemeia o familie e poate una dintre problemele cele mai grave de care se loveşte tânărul din zilele noastre. De aici pleacă un lanţ întreg de

determinări negative, printre care şi acest blestem ce atârnă asupra noastră, al milioanelor de prunci ucişi. Armata aceea de suflete fără păcat, dar şi fără nume, fără lumină, atârnă greu asupra acestui Neam care singur îşi vrea moartea. Iar distrugerea vine pe această cale vicleană şi sigură: distrugerea familiei şi prin aceasta a iubirii care ar trebui să stea şi la baza societăţii. Căci "Începutul ierarhiei sociale nu poate fi decât familia, clădită pe temeiul aceluiaşi principiu cosmic care leagă pe om cu Rânduiala supremă a lui Dumnezeu, cu rânduiala istorică a tradiţiei Neamului: Iubirea. Ea este temelia comună a închinării faţă de Dumnezeu, a cultului pentru cei care au fost şi a respectului pentru cei care sunt".(D.C.Amzăr)

Comunismul a reuşit să şubrezească baza creştină, spirituală şi morală pe care se întemeia familia românească. În acelaşi timp, a transformat în spectacol, unde n-a distrus complet, tradiţia populară care încadra viaţa familiei în comunitatea spirituală şi în Neam. În comunitatea ţărănească mai existau interdicţii graţie cărora o faptă de felul obişnuitelor avorturi era considerată sursa tuturor relelor. Satul în care o femeie ar fi lepădat pruncul avea să fie bătut de grindină... În statul laic dinainte de '89, prin politica natalistă şi pedepsele drastice au fost limitate avorturile, dar nu din convingere, ci din teamă. Cu toată atenţia acordată mamei şi copilului (raportat la timpurile dinainte dar şi la epoca actuală) numărul de copii într-o familie se limita în general la doi. Aceşti copii născuţi în orizontul materialismului sunt părinţii tinerilor de astăzi. Unii dintre ei au preluat de la părinţi, dar mai ales de la bunici alte valori, printre care şi aceea a adevăratului respect al vieţii. Dar chiar şi în condiţiile dictaturii comuniste se pare că era mai uşor de transmis aceste valori decât în democraţia noastră ce seamănă cu o struţo-cămilă....

Pe fondul labil, descreştinat lăsat de anii epocii de aur, într-o confuzie prostească a libertăţii cu libertatea de a face orice, în ultimii 13-14 ani familia românească a suferit cele mai grele lovituri, cea mai gravă consecinţă fiind

(continuare în pag. 7)

Primarul, lăutarii şi bucureştenii

"Ţara arde de tătari şi baba se piaptănă cu lăutari", spune o vorbă românească. Iar un vechi dicton zice: "dă poporului pâine şi circ."

Pâine n-are de unde să mai dea guvernul pesedist, dar circ avem pe toate drumurile. Căci, deşi capitala este plină de gropi, gunoaie şi sărăcie, unii primari de sectoare organizează în fiecare "uichend" în "Piaţa Constituţiii" spectacole terminate cu focuri de artficii, de se scoală bucureştenii noaptea, crezând că ne-a atacat aviaţia irakiană...

Un vizitator neavizat care ar vedea atâta veselie ar crede că românii au venitul pe cap de locuitor din SUA sau Germania. Lucru contrazis de mulţimile pensionarilor înfometaţi şi bolnavi din faţa economatelor lui Vanghelie şi a farmaciilor care nu mai onorează reţete compensate.

Cu toate acestea, primăria sectorului 5 oferă periodic tineretului concerte cu "cele mai cunoscute trupe" de muzică dance, pop etc.. Aţi ghicit – gratis! Pentru că, scopul subtil al acestor concerte dăruite generos unui tineret căruia guvernul pesedist nu-i oferă nici o şansă de trai şi afirmare în propria ţară, este de fapt unul electoral. "Vedeţi ce grijă are tova... scuzaţi, domnii guvernanţi dă tineretu' ţării, căruia îi dă distracţii pă gratis?" De fapt nu-s pe gratis, căci sunt bani cheltuiţi din bugetul local, adică din buzunarele noastre. Şi probabil că organizatorii au în schimb pretenţia, să-i votăm, mai ales că la anul sunt alegeri!

Ăsta ar fi circul pe care aleşii locali îl dau "boborului" în schimbul pâinii pe care "pesedeul" nu are de unde s-o dea. Pentru că, după doi ani de guvernare stângistă, ţara e distrusă. Economic şi moral.

Oare nu sesizează domnii de la primării că maneaua şi scălâmbăiala dance nu pot umple nici gropile străzilor, nici burţile cetăţenilor? Dar ce mai contează, pentru un partid obişnuit să mituiască o dată la patru ani electoratul cu mititei, bere şi taraf de lăutari ? Nu contează nici faptul că prin circul organizat în faţa Parlamentului, este jignit întregul tineret, pe care încearcă să-l cumpere cu astfel de bufonerii ieftine.

Să ştie domnii pesedişti că tineretul românesc nu e nici prost, nici de vânzare! Să ştie domnii primari că problemele tineretului sunt altele! Tinerii vor să muncească şi să trăiască decent în ţara lor, nu să umble slugi prin străini, goniţi de sărăcia de-acasă! Vrem să trăim într-un oraş civilizat, curat, fără furturi nocturne de maşini, fără ca soţiile şi copiii să ne fie agresaţi pe stradă sau în parc! Asta vrem noi, tinerii, domnilor politicieni! Nu circ, la adăpostul căruia să vă îmbogăţiţi voi şi familiile voastre!

Şi pentru că ne-aţi considerat pe toţi o turmă de proşti care se vând pe bere şi manele, noi nu vă vom scuipa în ochi, cum ar fi făcut bunicii noştri, ţărani dintr-o bucată. Dar vom aştepta alegerile, instrumentul legal de a vă schimba civilizat. Şi atunci vă vom trata pe toţi aşa cum sunteţi şi cum meritaţi! **M. M.**

HOTĂRÂRI ALE CONSILIULUI DIRECTOR DIN 10.05. 2003

1. În modul de organizare a materialului pentru cea de-a doua ediţie a cărţii "Intelectualii şi Mişcarea Legionară" se adoptă varianta propusă de Dl. Dr. Nicolae NICOLAU şi numai aceasta va fi sprijinită financiar de Partidul "Pentru Patrie".
2. Vor fi întreprinse căutări pentru aflarea unui exemplar din cartea "Frăţia de Cruce" de Gh. ISTRATI în scopul reeditării.
3. În cel mai scurt timp se va organiza "Şcoala de cadre" pentru tinerii din P.P.P., urmând ca din Casieria centrală să fie suportat costul transportului cursanţilor.
4.. Se va face un demers în justiţie privind neconstituţionalitatea Legii Partidelor Politice.
5. Se va trimite o replică în scris Televiziunii Române în legătură cu reportajul din 22.04 a.c. difuzat pe postul TVR-1, în care P.P.P. a fost prezentat tendenţios.

HOTĂRÂRI ALE CONSILIULUI DIRECTOR DIN 07.06. 2003

1. Se declară mobilizare generală a tuturor membrilor P.P.P. în scopul îndeplinirii formalităţilor pentru reînscriere.
2. Ultima zi de înaintare a listelor cu semnăturile susţinătorilor P.P.P. este de 5 iulie a.c.
3. În fiecare vineri, între orele 17-21, fiecare filială va raporta telefonic situaţia semnăturilor obţinute şi nedepuse.
4. Viitoarea şedinţă a Consiliului Director va avea loc în ziua de sâmbătă 5 iulie 2003, ora 10,00, la Sediul Central din Bucureşti, str. Veseliei nr. 21; Consiliul Politic se va întruni în acelaşi loc în ziua de 04.07. 2003, ora 19,00.

(continuare din pag. 6) ***Şi trebuiau să poarte un nume...*** tocmai aceste peste 14 milioane de crime asupra unor fiinţe fără vină. Deja se instituise un model de distrugere a "mentalităţilor învechite", odată cu spulberarea tiparului comunităţii satului românesc. Funcţionarea instituţiilor premaritale, a unui întreg set de cunoştinţe şi restricţii pe baza cărora se realiza o educaţie solidă în spiritul respectului vieţii şi al neamului a încetat aproape odată cu migraţia masivă spre oraşe. Interesul a fost ca odată cu aceasta să fie răsturnate şi valorile morale şi spirituale pe care se baza comunitatea ţărănească.

Astăzi, cei mai mulţi înţeleg libertatea ca pe o eliberare de ... "prejudecăţi". În acest capitol intrând toate normele morale, ale bunului simţ. Aşa-zisa societate civilizată e obsedată până la refuz de sex. Emisiunile televizate, presa, reclamele care te sufocă la tot pasul, muzica "noii generaţii", sunt saturate de aluzii sau reprezentări directe a ceea ce anunţă Apocalipsa. Adolescentele, chiar şi eleve se străduie să intre în rândul lumii prin începerea vieţii sexuale, deseori încurajate de exemplul părinţilor. Atunci când doi tineri reuşesc să devină "un cuplu", trecând aşadar de faza unei "relaţii", de multe ori întâmplătoare, rămân destulă vreme protagoniştii unei aşa zise "căsătorii de probă". În care bineînţeles, nu prea au ce căuta copiii. Căci, la un moment dat, cei doi "parteneri" fie se vor plictisi, fie vor "găsi pe altcineva", fie pur şi simplu vor ajunge la concluzia că "nu se potrivesc". O formulă mai comodă decât divorţul, care abunda şi el, deseori cam din aceleaşi motive. Iar copiii "rezultaţi" din astfel de relaţii nu au prea multe şanse. Cel mai adesea sunt smulşi din trupul acelei femei care nu-şi poate asuma condiţia de mamă de către alţi oameni, numiţi doctori, în a căror meserie încape astăzi mai multă moarte decât viaţă. Şi aceasta cu ajutorul statului român, care pe de o parte a legiferat aceste crime, iar pe de alta, ca stat laic, lasă frâu liber dezmăţului şi face posibilă sărăcia lucie.

Destrăbălarea, propovăduită pe toate canalele mass-media şi manifestată de la gest şi îmbrăcăminte la "manifestările spirituale" spre uzul tuturor organelor de simţ, ajunge să fie considerată un semn de emancipare de părinţii care îşi privesc cu admiraţie odraslele. Această "emancipare" e unul din motivele care trimit în lumea fără nume milioane de suflete. Cu toate metodele moderne de contracepţie care, la rândul lor, constituie un motiv de preocupare pentru tineri, ca garanţie a plăcerii, în loc de a-şi pune problema cum ar putea creşte un copil în societatea actuală. Căci sărăcia e altul dintre motivele serioase pentru care multe familii, sau chiar "cupluri" nu-şi pot permite "luxul" de a avea un copil. Cu oricâtă nonşalanţă şi sadism ar trata problema guvernanţii noştri, ne-am putea întreba ce face o familie de tineri profesori de exemplu, când doar pentru naştere "taxa" înseamnă salariile pe câteva luni! Grija pentru mamă şi copil a devenit grija pentru copiii unora, cărora le aparţine "viitorul luminos". Ştim cu toţii că există familii care nu au cu ce îşi plăti întreţinerea, care nu mai au rude la ţară şi nici o şansă de a evada dintr-o cutie de beton care-i transformă pe părinţi în sclavii facturilor din ce în ce mai nemiloase. În aceste condiţii există femei silite să recurgă la mijloace mai puţin moderne pentru a nu mai suporta chinul încă unui copil... Iar aceste suflete vor veni odată la o judecată unde vor fi traşi la răspundere toţi vinovaţii pentru decăderea şi suferinţa acestui neam!

Oare copiii noştri, copiii acestei ţări, atâţia cât vor mai avea şansa să se nască, vor fi condamnaţi să trăiască într-o lume în care familia şi valorile ei, respectul vieţii, iubirea, căldura sufletească, siguranţa, să fie ceva desuet, de domeniul tradiţiei sănătoase a familiei româneşti pe care mulţi tineri de azi (şi mai puţin tineri) o consideră demodată?! Cum se va înfăţişa Neamul românesc la judecată când de partea întunecată vor atârna sufletele atâtor milioane de prunci?

Nici o redresare nu va fi posibilă atâta vreme cât asupra noastră stau aceste crime. Până la urmă, în al 12-lea ceas, fibra sănătoasă a cestui popor îşi va reveni. Dar pentru aceasta tinerii vor trebui să-şi pună problemele vieţii, cu conştiinţa jertfei pe care o au de îndeplinit dacă nu vor să aleagă întunericul care îi momeşte. Căci drumul care duce la ridicarea unui copil, cu renunţările şi rezistenţa la ispitele societăţii, cu întemeierea unei familii creştine, apoi cu toată jertfa de timp, de energie, de viaţă pe care o treci în ceilalţi, e o continuă renunţare. Dar aceasta nu e altceva decât o cale de purificare şi de ispăşire, e calea iubirii adevărate. Iubirea e Revoluţia care trebuie să se petreacă în societatea românească. Şi, până la urmă, va trebui să fie. Căci,..."dacă dragoste nu e...nimic nu e"!

LA GARA DE NORD...

caricaturi de Florin DOBRESCU

Aici e România de mâine !

Mihai MAZILU

Ridică-te, frate !

După 13 ani de la Revoluţie, România figurează în catalogul european al respectării drepturilor şi libertăţilor pe unul din locurile codaşe.

Nu-i de mirare. De pildă, deşi avem un Parlament numeros şi costisitor, guvernul social-democrat abuzea-ză de procedura ordonanţelor de urgenţă, ocolind forul legislativ. Cu toate că până-n 2000 criticau dur metoda folosită atunci de coaliţia "democratică", tovarăşii d-lui Năstase i-au întrecut de mult pe predecesorii lor.

După neglijarea aproape trei ani a Legii corupţiei, aceasta a fost şi ea adoptată tot prin fentarea Parlamentului. Şi, culmea cinismului, partidul cu cei mai mulţi baroni locali, aga-mani şi "bisnismeni", pretinde că Opo-ziţia îl boicotează în lupata cu corupţia. De asemenea, ordonanţa privind "organizaţiile extremiste", legea presei şi cea a accesului la informaţiile publice – toate periculoase prin ambiguitatea unor termeni juridici, legea privind constituirea fundaţiilor şi asociaţiilor ori proiectul noii Legi a siguranţei naţionale, criticate dur de societatea civilă şi de forurile europene, ne întăresc convingerea că asistăm la îngrădirea treptată a unor libertăţi şi drepturi pe care românii le-au cucerit în decembrie 1989 cu preţul sângelui. Libertatea de asociere şi de exprimare, dreptul la iniţiativă economică şi informaţie sunt sufocate zilnic de abuzurile celor care-au furat revoluţia tinerilor din 1989 şi o folosesc în interes personal ori de grup.

În numele "asanării vieţii politice", aceştia încalcă grosolan dreptul la liberă asociere, garantat de Constituţie şi Charta Drepturilor Omului pe care statul român a semnat-o. Condiţionarea înfiinţării unui partid de prezentarea a 25.000 de semnături, arată că asistăm la instaurarea mascată a unei dictaturi.

Dictatura birocraţiei şi corupţiei. Dictatura mârlanilor care-ţi condiţionează avansarea sau rămânerea într-un post de înscrierea în partidul de guvernământ. De 13 ani tovarăşii "isteţi" pun stăpânire pe toată ţara, din Balta Brăile şi până-n pădurile Bucovinei.

Iar poporului român ce-i mai rămâne din măcelul din decembrie 1989? Sărăcia, promiscuitatea, boala şi... câteva sute de morţi în cimitirul eroilor de pe dealul Bellu. Pe ale căror oase nesimţiţii îşi instaurează dictatura profitului personal şi bunului plac.

Şi atunci, ce ne mai rămâne nouă, ce facem noi, tinerii? Noi cei care, împinşi de sărăcie, luăm calea străinătăţii, pentru a putea să întreţinem o familie. Pe când la noi în ţară se părăginesc întreprinderile şi ogoarele. Ce facem noi, cărora birocraţia şi corupţia nu ne dă vreo şansă nici în constituirea unei societăţi comerciale cât de umile? Noi cărora salariile de batjocură din învăţământ şi cultură nu ne dau dreptul nici la împlinirea vocaţiei spirituale? Noi, care n-avem dreptul nici la locuinţe, nici la locuri de muncă, în ţara părinţilor noştri!

Să lăsăm părinţi şi ţară şi tot, plecând în alte ţări, uitând că aici aveam oase de strămoşi, că aveam un drept pe care nu-l vom mai avea nicăieri? Pentru că peste tot vom fi străini, venetici. Ori să rămânem aici, să ne resemnăm, şi în cele din urmă să facem pactul cu diavolul înscriindu-ne în partidul guvernamental,minţind, vânzându-ne sufletul, pentru o farfurie de mâncare şi un culcuş cald? Adică abdicând de la condiţia umană şi coborându-ne în aceea de vierme?

Ei bine, NU! Există şi o a treia cale, aceea a luptei, a bărbăţiei, a rezistenţei! A luptei organizate, nu de unul singur! Fiecare din noi e slab în faţa tâlharilor. Dar toţi uniţi, organizaţi şui disciplinaţi, putem fi o forţă capabilă să se opună bandelor! Capabilă să schimbe ceva! Capabilă să facă ţara asta dintr-o ruină, o grădină roditoare!

Amintiţi-vă de decembrie 1989! Nimeni nu mai credea într-o minune. Şi totuşi, tineretul a venit ca o ultimă speranţă să schimbe macazul Istoriei! Sub asaltul paşnic al sufletului său primăvăratic, al florilor şi rugăciunilor sale, lumea bătrână a mincinoşilor şi laşilor s-a prăbuşit.

Eşti dezamăgit de ce a urmat? Dar, frate, Revoluţia noastră a fost furată! De comuniştii deveniţi social-democraţi, de securiştii deveniţi capitalişti, de "revoluţionarii" cu certificat, care-au făcut afaceri cu idealurile morţilor noştri.

Am fost înşelaţi. Nu-i nimic! O vom lua de la capăt!

A pleca în altă ţară înseamnă a abandona lupta, a te da bătut. Înseamnă a face jocul ticăloşilor. A lăsa dreptul tău să fie folosit de cei ce nu-l merită.

Trebuie să afli că acum există o oaste organizată în care poţi activa, poţi lupta, îţi poţi spune cuvântul. Dovada – însăşi revista pe care o ţii în mâini. Aici vei întâlni şi alţi tineri români, ca tine, cu aceleaşi probleme ca ale tale. Aici vin zi de zi tineri – studenţi, elevi, ţărani, muncitori, intelectuali – toţi uniţi într-o sfântă credinţă. Credinţa în valorile Dreptăţii, Adevărului, Onoarei Disciplinei, în dreptul lor şi al Neamului Românesc la bunăstare, linişte şi fericire.

Tineri din toată ţara! Vă anunţăm că vremea hienelor lumii vechi se apropie de sfârşit! Aflaţi că se apropie ceasul tinerilor, al nostru, al celor care va trebui să îngropăm lumea asta bătrână, codoaşă, roasă de cancerul păcatelor ei!

Veniţi cu noi! Vă aşteptăm în rândurile noastre! Nu vă temeţi, suntem puţini, dar suntem uniţi. Azi suntem câteva sute, mâine vom fi un milion, poimâine toată ţara. Şi atunci vom face ţara asta aşa cum vrem noi. O societate dreaptă, cinstită, prosperă, în care să fie respectat dreptul fiecărui om. Un pământ nou şi un cer nou.

Veniţi cu noi!

Adrian VELEA
(Bârlad)

Alegerea îţi aparţine

Apropierea alegerilor din 2004 face ca săptămână de săptămână numărul celor adunaţi în sediile unor partide pretins naţionaliste şi creştine să crească vizibil.

Auzi, de exemplu, cu surprindere că foşti membri de bază P.N.Ţ., mai apoi A.N.C.D., au apărut plini de sine şi sfidând opinia publică ca şi membri PRM la conferinţele de presă organizate cu mult fast de „elitele" acestui partid. Cei care până mai ieri făcuseră din naţionalismul şi creştinismul titulaturii partidelor, a căror membri de frunte erau, motive de mândrie electorală, astăzi intră în organizaţii care în cei 13 ani trecuţi de la revoluţia din 1989 au fost folosit cu succes de PDSR.

Foşti ofiţeri de miliţie şi securitate, la un loc cu activişti de frunte ai fostului PCR s-au adunat sub aripa unor organizaţii care azi se pretind apărătoare ale neamului românesc.

Aceste partide, în spatele cărora nu de puţine ori se află mafia securisto-comunistă, au atras din păcate elemente tinere şi le-au îndreptat pe o linie moartă semănând o mare confuzie în minţile românilor.

Este o aberaţie să crezi că un partid care practică cultul lui Ceauşescu este un partid de dreapta; dar manipulatorii de opinie care au lansat această idee încearcă să compromită încă o dată noţiunea de „dreapta", ideea de naţionalism adevărat. Din punct de vedere moral şi spiritual, membrii acestui partid nu au dreptul să se erijeze în luptători pentru restituirea demnităţii poporului român. Un partid de stânga care însă a copiat modelul partidelor conservatoare şi naţionaliste din perioada interbelică. Tendinţele naţionaliste de paradă ale acestui partid nu se compară cu naţionalismul curat, cinstit practicat de membrii autenticelor forţe de dreapta, ca bunăoară Partidului „Pentru Patrie", atât în trecut cât şi în prezent.

Membrii P.P.P., în marea lor majoritate foşti luptători anticomunişti şi apărători adevăraţi ai naţionalismului românesc, se străduiesc cu forţe proprii să-şi facă simţită prezenţa într-o societate din care nu au fost eliminate tarele comuniste. Pe când cei aflaţi în curtea acestor organizaţii sunt animaţi de obţinerea unor beneficii, noi care suntem membri ai Partidului "Pentru Patrie", mai puţin gălăgioşi şi mai smeriţi, suntem gata să facem sacrificii pentru neamul nostru fără recompensă ci doar pentru faptul că aşa ne dictează conştiinţa. Acestea fiind scrise rămâne ca fiecare dintre cei care nu au optat încă pentru un partid sau altul să o facă în cunoştinţă de cauză.

Prim-redactor de onoare: Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ
Prim-redactor: Florin DOBRESCU
Redactor adjunct: Ioana MAZILU
Colegiul de redacţie: Petre AGHINII, Adrian VELEA, Mihai DERDENA, Adrian LUPESCU, Mihai MOISĂ, Ciprian ZAMFIR, Răzvan CALINIC, Bogdan GECZO, Iulian POPESCU
Corespondenţa: Bucureşti, str. Veseliei nr. 21, sector 5 (cu men-ţiunea "pentru Mihai Mazilu"), tel. 021.424.15.50; 0722.749.249
ISSN: 1583 - 1736